

Yli ymmärryksen

Sarjassamme Yli ymmärryksen itse asiasta kuultuna kerromme yliluonnollisia kokemuksia poliisin arkistojen kertomina. Tällä kerralla on vuorossa mieshenkilö, joka joutui viime kesänä todistamaan useitakin erinomaisen kaameita tapauksia. Näin hän kertoo:

”Se oli kesäkuun neljäs päivä, maanantai. Muistan sen aivan selvästi siitä, että minua ihmetytti, miksi liput liehuivat saloissa. Alkon myyjältä sitten kuulin, että oli puolustusvoimien lippujuhla, aivan kuin päivän tulevia kauhuja enteillen.

Siitä Alkosta lähdettyäni ajattelin kerrankin pitää vähän hauskaa. Lähdin Särkänniemeen Särkänniemeen ja hyppäsin Näsinneulan hissiin.

Kuinka ollakaan, satuin joutumaan hissiin aivan yksinäni, vain peili seuranani. Ihmettelin vähän, mutta sitten muistin, että maanantai on hiljainen päivä, eikä lomasesonki ollut vielä kunnolla alkanut.

Näsinneulassahan on vain alapää ja yläpää, ei ollenkaan kerroksia välissä, joten hissikin pysähtyy vasta ylhäällä. Ajattelin siis, että kohtapa pääsen ihailemaan Tampereen kauniita maisemia.

Mutta puolivälissä matkaa tukkani nousi äkkiä pystyyn ja pala kurkkuuni. Kauhukseni huomasin, että vieressäni seiso i mielävä Pekka Paavola!

Kyllähän minä tiesin, että se oli mahdotonta. Eihän Pekka Paavola ollut oikeasti olemassa, tai jos olikin, korkeintaan automatkalla jossakin kaukana Transylvaniassa. Mutta silti en voinut sille mitään. Pekka Paavola siinä seiso i infernaalisesti hymyillen ja

liituration liidut himmeästi hämärässä hehkuen kuin luurangon rangot.

Ennenkuin pääsimme ylös, menetin tajuntani järkytyksestä. Toivuttuani Pekka Paavola oli kadonnut, enkä käsittä minne, sillä hissi oli yhä ylhäällä, eikä Näsinneulan huipulta pääse muuta tietä alas.

En tietysti uskaltanut mennä enää hissiin, vaan kävelin suoraan läpi ikkunasta, josta arvelin Pekka Paavolankin kadonneen. Siinä olisi kai käynyt hassusti, ellei alhaalla olisi sattunut olemaan komisario Sulo Aittoniemi, joka otti minut vastaan vankoilta käsivarsilleen.

’Se meni tuonne!’ huudahti Aittoniemi ja osoitti kaupungintalolle päin. Hädissäni jouksin sinne varmistakseni, ettei Pekka Paavola todella ollut olemassa, mutta perillä minua kohtasi uusi järkytys: läpikuultava Pekka Paavola oli siellä tonkimassa kaupunginjohtajan laatikosta kahtatuhatta markkaa valkoiset torahampaat iltapäiväauringossa välähdellen.

Pyörriin taas sen verran, että Paavola ehti luikahtaa seinän lä-

pi. Lähdin perään — tai oikeastaan pakoon tuota kummitusta, mutta en päässyt siitä eroon, vaikka yritin ajaa autollani mahdollisimman kovaa ja mahdollisimman kauas auringonlaskun suuntaan.

Lapualaisella bensa-asemalla olin halvaantua hengiltä, sillä pieni vihreä Pekka Paavola ilmestyi minulle jälleen luikertaen ulos miesten vessan avaimenreistä.

Yritin yöpyä himankalaisessa matkustajakodissa, mutta siitä ei tullut mitään, kun huomasin, kuka oli kirjoittautunut huonetoveriksi: Pekka Paavola!

Epätoivoni ylitsevuotava mitta täyttyi Kuivaniemellä, kun yksinäisellä öisellä suoralla tiellä yhtäkkiä autoni eteen liftaamaan pomppasi mustiin kumisaappaisiin pukeutunut päätön Pekka Paavola, joka katosi takaisin sumuun kammottavasti hohottaen, kun yritin tarjota hänelle kyytiä.

Lopulta en keksinyt enää muuta kuin ostaa kaksikymmentä kiloa voita ja margariinia Tornioista ja ajaa Haaparannan tullin punaiselle linjalle.

Sieltä minut tietysti ohjattiin hoitoon ja lopullisesti rauhaan Pekka Paavolasta — tai niin ainakin luulin. Yöllä Pekka Paavola ilmestyi minulle enneudessa kertoen kadonneensa Eurooppaan automatkalle.

Voitte kai arvata toisaalta järkytykseni, toisaalta helpotukseni, kun seuraavan aamun otsikot kertoivat: ”Pekka Paavola on kadonnut!”

Se varmisti kaksi asiaa: Pekka Paavola oli sittenkin olemassa, mutta minä olin seonnut ja nähnyt olemattomia. Mielikuvitukseni oli tehnyt minulle pahan keran tepposet.

Pysyväksi muistoksi tuosta mysteeristä jäi ikuinen suljetun paikan kammo. En enää koskaan mene hissiin, en ainakaan yksin.”